

román

Lidská naděje

Příběh vypráví o výjimečné ženě, která přišla z Arménie do České republiky pracovat na nově otevřeném arménském velvyslanectví. Není to však obyčejná žena, pracovala v armádě a dokonce má podíl na příměří ve válce Arménie s Gruzíí, která je lehce nastíněna na začátku knihy. V Arménii je slavná. Díky jejím výjimečným schopnostem osloví prezident právě ji, aby přijala tuto *missi* uprostřed Evropy. Nevzniklo totiž jen nové velvyslanectví, avšak v pozadí se děje mnoho politických machinací....

S příchodem do nové země se Caveline bude muset podrobit vážné operaci, kdy jí je z krku vyoperován nádor. Doktor, který ji operoval, zcela podlehne jejímu kouzlu a vznikne mezi nimi velká láska. Martin žil v domnění, že je to cizinka se zajímavou prací na velvyslanectví, ale jelikož je tak blízko po jejím boku, začne si všímat velmi zvláštních věcí, které ona již nedokáže skrýt, a prožijí nespočet neobvyklých situací. Caveline mu nemůže nic říci a už vůbec ne to, že její práce na velvyslanectví vůbec není smyslem, proč tam je. Martina to lehce trápí, jelikož má dojem, že je to proto, že mu nevěří.

Caveline při své tajné misi také objeví skupinu, která bude nelegálně převádět arménské občany za hranice, a na velvyslanectví jim budou přidělována falešná občanství. To bude pouhá náhoda, která vůbec nebude souviset s její politickou misí. Děj odlehčí návštěva její sestry z Arménie, která způsobí nevídaný rozruch. Dějem se ještě nese sladká příchut' nevědomí, kdy Martin poprvé v životě neřekne pacientovi celou diagnózu. Má výčitky. Odhodlá se k tomu až na jejich společné dovolené na Djerbě v období, kdy se Caveline snaží skrýt titulky jako hrom s jejími fotkami na předních stránkách novin..aby to on neviděl...a byla pro něj obyčejnou dívkou....ale to již dávno není...

Hlavní hrdinka skrývá tajemství o své minulosti. Skrz její fascinující příběh bude stále promítán obraz minulosti a její tajnosti tak postupně vypulují na povrch... Ale budou skutečně všechny?

Nechte se zavést do života ženy, která svou odhodlaností a zapáleností pro pravdu dokázala hýbat dějinami. Přičemž se hned nabídne otázka – a dokáže to i nadále?

Poznejte život jí samotné i lidí, kteří jsou kolem ní. Jejich naděje, které se jim splnily. Zvraty, které na ně sešle budoucnost. Při kterých si budou jen přát mít tuto naději...dostanou ji skutečně? A pokud skutečně ano, budou jejich vytoužená přání splněna?

Na všechny tyto otázky Vám odpoví knížka, kterou právě držíte ve svých rukách...

Prolog:

Slabost. Ani nevím, jestli to pojmenovat jako vlastnost nebo jako souhrn silnějších skutečností okolo, které ji následně způsobují. Člověk může říci, že nebude slabý, a že pro to udělá vše. Ale nedokáže už změnit, že nebude slabší. Kdykoli se může objevit někdo nebo něco, na co nám síla a vůle stačit nebude...

I nejlepší námořní bojová loď může být potopena. I ten nejlepší letoun, navzdory své výbavě, může být v minutě sestřelen. Řada slavných lodí a perutí byla jediným rozkazem poslána do hlubin moří.

Války byly, jsou a budou. Jejich vývoj sledujeme od primitivních kopí k atomovým bombám. Ničivý potenciál zbraní je stále větší a lidstvo jen jímá hrůza z toho, co přijde v blízké budoucnosti. Ještě před sto lety byla atomová zbraň naprosto nepředstavitelná. A to je pouhé jedno staletí v tisícileté existenci lidstva!

Stejně tak, jako je pouhých dvacet let rozdílem mezi dvěma světovými válkami. Nezpochybitelná vyspělost je patrná bohužel na všem, od bojových zbraní k obrněným vozidlům.

Během pouhých čtyř let, během kterých byly země zmítané první světovou válkou, bylo možné vidět evidentní pokrok zejména bombardovacích letounů. Na ty byl kladen stále vyšší požadavek, který se týkal vzdálenosti a objemu střeliva, které mohly pojmout. Pokrok technických vymožeností je naprosto zřetelný a běhá z něho mráz po zádech.

Spousta přístrojů z dnešní moderní doby je daleko za chápáním jednotlivce a jejich kariéra je krátká, protože to netrvá dlouho a jejich místo zaujmou kolegové s lepšími technickými proporciemi, dvojnásobnými funkcemi a aerodynamickým tvarem.

Zrezivělé vzpomínky, při kterých v dálce znějí hlasy těch, kteří budovali dějiny. Lidskou naději. Tu, které obětovali dny svých životů...

A tuto oběť předali jako dar. Jako ten, který se leskne ve hvězdách na nebi, v našich srdcích i v ideálu budoucnosti, pro který nás svými činy inspirují. Jako patroni bdí nad námi v iluzích své slávy. Slávy jejich hrdinství.

PRVNÍ KAPITOLA

7.9.2009, hodinky právě na vteřinu odbily jedenáctou odpolední.

„Velitelství v Arménii oznámilo, že raketovou střelou, která měla dnes přesně v pravé poledne dopadnout na území nepřátelské Gruzie, díky podpisu mírové smlouvy, právě deaktivovalo. Spor byl vedený vysoce postavenými politickými představiteli i prostým lidem a mírová smlouva o ukončení tohoto dlouhodobého konfliktu zachránila milióny životů...“ zní tyto věty jako hlášení z rádií a televizních zpravodajství téměř po celém světě. Přesně v tento čas a v tento den je válka vyvolaná záhadným objevením nového a nedotčeného naleziště v západní Gruzii ukončena. Pozemní vojsko, letecké ozbrojené síly, vše se nyní stahuje pryč a lidé začínají znovu volně dýchat.

Poslední měsíce se dají shrnout do pár vět i do několika svazků. A linie příběhu těchto knih by byla následující. Vše se událo díky nerostnému bohatství a díky penězům, které se z něj měly získat. Každý chtěl vytěžit co nejvíc a pouze pro sebe. Neexistoval kompromis. Těžba měla pozvednout ekonomiku státu během pár let mezi vyspělé země. Tak obrovský příval prostředků by najednou změnil vše... A to si uvědomovala spousta lidí. Ta rozhodla se nevzdat a zapáleně bojovat o své ideály budoucnosti. Lidé, kteří byli přesvědčeni o tom, že obětují pár ztrát za účelem získat mnohonásobně více.

Ale dají se lidské životy, lidská neštěstí a zpustošená země zaplatit penězi??

Celá situace jakoby připomínala začarovaný kruh. S jednoduchou kličkou ven, ale s velice složitou cestou, jak se k východu dostat. Jak skoncovat s válkou a ukončit tak válečné napětí mezi miliony lidí. Ta klička se dá nazvat jediným slovem, kterým nemůže být nic jiného, nežli KOMPROMIS. Ale i když ve skutečnosti šlo o celkem banální skutečnost, dokážou se domluvit tříleté děti i osmdesátiletí dědové, a jediná domluva by

stačila, situace byla taková, že kritériem byly miliardy, které se mohly získat a ztratit, a ty posouvaly situaci do zcela jiných sfér. Jediným východiskem, které ze všeho následně vyplynulo, byla neshoda obou stran. Díky níž se z nich stali úhlavní nepřátelé...

Členství Arménie v Severoatlantské alianci jakoby neznamenovalo nic. Do konfliktu se nevložila jediná pomocná síla. Možná to bylo tím, že i v jiných částech planety právě zuřila válka. Anebo si každý myslel, že tento malicherný konflikt se brzy vyřeší...

Jednomu státu náležel větší podíl a tomu druhému menší, ale oba na něj měly právo. Ovšem Uzbekistán nechtěl nárok Arménie připustit. A vzbouření lidé, ačkoli má Arménie napjaté vztahy s Tureckem či Ázerbájdžánem, se rozhodli nenechat si křivdu líbit a nevzdat se toho, co jim náležitě patří. Vznikly ozbrojené jednotky, všechna vojenská technika okamžitě zaujala jedno z nejdůležitějších postavení. "

A každý z vojáků vyslaných do pustých a nehostinných pouští začal od první minuty myslet na návrat domů. Stálé velitelovy ódy na slávu, která přijde po vítězství, rozprašovaly nechuť do boje a soudržnost lidské síly v závěru vytvářela skutečně mocné a odhodlané divize vojáků, kteří vnitřně nesouhlasili s tím, co dělají. Však z donucení se za svou rodnou zem bili jako lvi. Jak již řekl jeden slavný člověk přede mnou – krev, slzy a pot rovná se vítězství.

Však jediného, čeho tato nesmyslná a hamižnost dosáhla, bylo nespočetně mrtvých a mnoho zraněných a postřelených lidí, kteří se pancéřovými pěstmi bili za vítězství a následně neměli ani patřičné lékařské ošetření ve vyhovujících podmínkách. Přinesla smutek do očí všem, kteří ztratili své blízké. Strach těm, kteří se báli o své životy a o vše, co měli...

Hrabivost, která způsobila několikaměsíční válku. Nepřirozeně burcovala krajinu, nemilosrdně zabíjela, vyčerpala jediné finanční prostředky obou zemí, způsobila nevyčísitelné ztráty. Lidská posedlost, která se měla na jednu skupinu lidí tak zdrcující životně důležitý dopad a na tu opačnou tak nepatrný, že celou válku nezúčastněně přešli jako jednu zprávou

z mnoha, kterou jim poskytlo jejich zpravodajství. Ve vyspělých zemích zaplnila média a v těch dalších způsobila absolutní chaos.

A tento nesmyslný konflikt o hrdost a peníze vyústil tak daleko, že se Arménie ze strategického hlediska rozhodla poslat do Gruzie raketovou střelu. S úmyslem zničit jejich těžební základnu vedle naleziště, které bylo blízko Aralského jezera. A ještě dnes ráno mezi oběma státy panoval kritický válečný stav.

Prezident, ministři, velvyslanci... ti všichni se stále scházeli a snažili se situaci vyřešit. Do konfliktu se zapojovaly i další státy a posílali své diplomaty, kteří zastupovali nezúčastněnou třetí stranu. Však ani jeden rozbouřený stát nedokázal přijmout ujednané podmínky. A tak páni v sakách, raději než přijít o pár práv a přiznat je tomu druhému, nechávali své lidi, s pásy nábojů přes hrud', umírat v ukrutných horkách po celé léto. Situace se stále více vyostřovala. Válka přinášela větší a větší ztráty, způsobené škody jen rostly. A naděje mezi lidmi na to, že vše skončí, byly opravdu stále slabší...

Nečekaná válka, stejně tak jako nečekaný objev v poušti. A nečekané reakce lidí napjatých jako struna na bohatství, které si chtěli přivlastnit. Prvním účelem jistě bylo více získat, nežli ztratit, ale bylo tomu právě naopak. Nesmyslná (ale úmyslná) válka, zarážející vším, co způsobila, nyní přestala strašit prosté lidi, když dneškem konečně očekávané příměří vyplulo na povrch. Nastal konec všemu hrůznému, co bylo doposud na denním pořádku. A samozřejmě i noční pořádku. Třeba jako modré reflektory, které každou noc bloudily po obloze a vyhledávaly nepřátelská letadla...

Ranní jednání vlivných představitelů na vojenské základně dokázalo přimět zneprátelené členy ozbrojených sil přijmout postoje protistrany a konečně pocítit ducha svobody. V pravý okamžik byla odvrácená hrozící skutečnost vypuštění rakety a dosavadní příměří momentálně slibovalo lepší zítřky. Konec války, ve který doufali jen ti největší optimisté, kteří stále